

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku H. O. i K. R.
przy uczestnictwie J. M., A. L. i Gminy Miejskiej K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek H. O. i Gminy Miejskiej K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania J. M. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 lutego 2015 r., częściowo zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 listopada 2013 r. o zniesieniu współwłasności nieruchomości położonej w K. przy ul. K. [...], której własność przysługiwała wnioskodawcom – H. O. (1/4) i K. R. (1/4 – w toku postępowania nabyta przez uczestniczkę A. L.) oraz uczestnikom – J. M. (1/4) i Gminie Miejskiej K. (1/4).

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uczestniczka oparła go na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że pomimo ustalenia, iż wnioskodawca H. O. powinien dokonać zwrotu części nakładów na rzecz uczestniczki J. M., nie zasądzono z tego tytułu odpowiedniej kwoty. Oprócz tego uczestniczka wskazała na oczywiste naruszenia art. 206 w zw. z art. 225 k.c. poprzez zaniechanie ustalenia, czy zgłoszenie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości przez Gminę Miejską K. powinno uwzględniać, czy gmina kiedykolwiek żądała dopuszczenia jej do współposiadania i korzystania z nieruchomości oraz czy ewentualne współposiadanie i korzystanie z nieruchomości przez Gminę dawało się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z niej przez pozostałe osoby uprawnione.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przyczyna oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2

k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie skargi, ponieważ stanowi próbę wyrażenia własnego – konkurencyjnego wobec ustaleń Sądu odwoławczego – stanowiska na temat znaczenia poszczególnych okoliczności sprawy dla jej wyniku. Argumentacja odnosząca się do ustaleń faktycznych nie może być przedmiotem skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Odnosząc się do zarzutu pominięcia przez Sąd drugiej instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu części nakładów na rzecz uczestniczki, należy zauważyć, że Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 20 maja 2015 r. uzupełnił w tym zakresie zaskarżone postanowienie, czyniąc tę część wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania bezprzedmiotową.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz, nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady wskazanej w art. 520 § 1 k.p.c., orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego jak w postanowieniu.